

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. Пловдив, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цветан Ил. Цветков

Членове: Петко Ив. Минев
Веселина Т. Семкова

при участието на секретаря Даниела Пл. Дойчева
в присъствието на прокурора Анна С. Викова
като разгледа докладваното от Веселина Т. Семкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225300601657 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК и същото е образувано по въззивна жалба на адв.Е. Н. като защитник на подс.И. Р. срещу Присъда №260137/20.10.2021 г. по НОХД №8203/2017 г. по описа на Районен съд – Пловдив, VII н.с. Със същата последният е признат за виновен в извършване на престъпление чл.343Б, ал.1 НК, на осн. чл.54 НК е **ОСЪДЕН** на ЕДНА ГОДИНА И ДВА МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА и ГЛОБА в размер на 300 лева, като изпълнението на първото от наложените наказания на осн. чл.66, ал.1 НК е отложено за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила, както и на осн. чл.59, ал.1, т.1 вр. ал.2 НК от срока му е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан по реда на ЗМВР за срок от 24 часа на 10.02.2017 г., като един ден задържане е зачетен за един ден лишаване от свобода. Подс.Р. на осн. чл.343г вр. чл.343б, ал.1 вр. чл.37, ал.1, т.7 НК е **ЛИШЕН ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС** за срок от ЕДНА ГОДИНА И ДЕСЕТ МЕСЕЦА, считано от влизане на присъдата в сила, като на осн. чл.59, ал.4 НК от срока на това наказание е приспаднато времето, през което същият е бил лишен по административен

ред от същото право, считано от 10.02.2017 г. до влизане в сила на присъдата, който срок да бъде зачетен като изтърпяна част от така наложеното му наказание. Относно веществените доказателства 2 броя СД - дискове е постановено да останат по делото. На осн. чл.189, ал.3 НПК в тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси, платими както следва: в полза на ПдРС 1107,42 лева и по сметка на ОД на МВР-Пловдив – 342,40 лева. Претендира се отмяна на съдебния акт, признаване на подсъдимия за невинен и оправдаването му по повдигнатото обвинение. Постъпило е и допълнително изложение към въззивната жалба от защитата, в което са изложени подробни съображения във връзка с изразеното във въззивната жалба становището, че първоинстанционната присъда е произнесена в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на процесуалните правила и наложеното наказание е явно несправедливо, поради което се прави искане, ако не бъдат открити съществени пороци в обвинителния акт и конструкцията на обвинението, то да се отмени присъдата и да се постанови нова такава, с която подсъдимият да бъде признат за невинен.

В съдебно заседание представителят на обвинението пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда.

Подсъдимият И. Р. в съдебно заседание настоява да бъде оправдан, респ. делото да бъде върнато за ново разглеждане. Защитникът му адв.Н. поддържа въззивната жалба и изложените в допълнителното изложение към същата доводи, претендирайки за отмяна на жаления съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от първостепенния съд поради допуснати процесуални нарушения, респ. постановяване на нова оправдателна присъда спрямо подзащитния й.

Пловдивският окръжен съд като въззивна инстанция, след като се запозна със събраните по делото доказателства, както и с наведените във въззивната жалба и допълнението й оплаквания, проверявайки правилността на обжалваната присъда в пределите на чл.314 НПК, прие за установено следното:

Подсъдимият И. К. Р. е ***, *** б., български гражданин, с висше образование, безработен, неженен, неосъждан, ЕГН *****. Същият е правоспособен водач на моторно превозно средство за категориите С, В, М,

АМ и ТКТ, като съгласно представената справка за дисциплината на водача /л.470 от НОХД 8203/2017 г. на ПдРС/, спрямо него налични са множество регистрирани нарушения на ЗДвП.

На 10.02.2017 г. около 20:40 часа прибиращата се от работа свид.М.А. се намирала на кръстовището на бул.„Христо Ботев" и ул. „Родопи" в гр. Пловдив, като пресичайки същото, преминавала през пешеходната пътека. В този момент била блъсната от движещ се лек автомобил марка и модел „Рено Сценик“ с рег. № ***, управляван от подс.И. Р.. След настъпилото ПТП, той спрял автомобила, отишъл до свид.А. и ѝ помогнал да се изправи. Когато подс.Р. бил до пострадалата, тя усетила, че ѝ лъха на алкохол, а той потвърдил, че е изпил една бира. Ето защо подала сигнал на телефон 112 и около пет минути по-късно на мястото дошли полицейски служители от Четвърто РУ на МВР – Пловдив свидетелите Б.Ц. и С.Б.. При пристигането им подс. Р. го нямало, но същият се върнал на местопроизшествието след около две-три минути. Непосредствено след това полицейските служители провели разговор с него и с пострадалата свид.А., от които разбрали, че именно Р. е управлявал автомобила, с който е ударил свидетелката, а от своя страна същият заявил пред свид.Ц., че е изпил 1-2 бири. Във връзка с възникналите съмнения за употребен от водача Р. алкохол, бил подаден сигнал на място да бъдат изпратени служители от сектор „Пътна полиция" при ОД МВР- Пловдив, които да извършат проверка. След около 20 минути, тъй като работили по друго ПТП, пристигнали служителите от посочения сектор свидетелите Р.С. и Ю.Ч.. Междувременно подс.Р. отново посетил дома си за няколко минути за ползване на тоалетна. Непосредствено след това в 21.31 часа бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство „Дрегер Алкотест 7510" с фабричен № ARDM 0244, отчело 1,49 промила алкохол в издишания въздух /л.68 ДПво/, поради което свид.Ч. му съставил АУАН с бланков № 950050/10.02.2017 г. /л.7 ДПво/, с който били иззети свидетелството му за управление на МПС и талонът за регистрация на МПС. Изготвен бил и протокол за ПТП /л.6 ДПво/, както и бил издаден талон за медицинско изследване с бланков № 0005833 /л.53 ДПво/, като на подс.Р. било обяснено, че може да даде кръв за изследване. Последният бил посъветван от жената, с която живеел на съпругески начала – свид.Н.Д., пристигнала на местопроизшествието си заедно с приятелката си свид.С.В., да даде кръв за изследване и поради това той бил отведен в УМБАЛ „Свети

Георги" гр. Пловдив за даване на кръвна проба.

Видно от приложения талон за медицинско изследване /л.53 ДПво/, същият е бил връчен на подс.Р. в 22,25 часа, поради което и изцяло в съответствие с изискването на чл.3, ал.3, т.2 от действащата към този момент Наредба №30/27.06.2001 г. /обозначавана по-долу като Наредбата/ е уведомен и било вписано в талона, че трябва да се яви в УМБАЛ „Св.Георги“ гр.Пловдив за даване на кръвна проба до 23.05 часа на 10.02.2017 г., тоест определеният срок за явяване е бил в рамките на 40 минути. Очевидно предвиденият в Наредбата и даден срок за явяване тече от момента на връчване на талона на лицето, а не от часа на реализиране на инкриминираното деяние, както несъстоятелно се претендира в допълнението към въззивната жалба под №2.2.4. Изтъкнатото в последното е абсолютно необосновано и житейски нелогично, доколкото при положение, че подсъдимият е оспорил показанията на техническото средство, с което е изследван в 21.31 минути, видно от приложената на л.68 ДПво справка, което оспорване се е явило основание за издаване на талона за медицинско изследване, то е практически невъзможно кръвната проба да е трябвало да се вземе още в 21,25 часа, както необосновано се сочи от защитата.

Явяването на водача Р. в цитираното лечебно заведение, съпроводен от служителя при КАТ свид.Ю.Ч., е обективизирано във водения амбулаторен журнал /л.81 и сл. от НОХД 8203/2017 г. на ПдРС/, в който в съответствие с изискването на чл.9 от Наредбата е отбелязан като час на вземане на кръвната проба 22.45 часа на 10.02.2017 г., извършено от свидетеля д-р А.С.. Последният от своя страна попълнил изискуемия съгласно чл.10, ал.2 от Наредбата протокол за медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество /л.54 ДПво/, като касателно поправката в същия относно употребата на алкохол свидетелят е заявил, че най-вероятно същата е сторена, тъй като пациентът първоначално е предоставил една информация, а в последствие е указал друга. Действително не става ясно кой със сигурност е извършил поправката, както коректно се изтъква в допълнението към въззивната жалба под №3.5, но това само по себе си е ирелевантно за предмета на делото, доколкото не с този документ е установена употребата на алкохол от страна на подс.Р. при шофирането на МПС на инкриминираната дата. Самото вземане на кръв свид.С. е реализирал чрез вземане на 10 мл

венозна кръв в предварително подготвено шише, съхранявано в специален контейнер, а след това поставено в хладилник. След това на шишето с кръвта е била сложена гумена капачка, запечатана с парафин, последвано от изписване на данните –три имена, ЕГН на пациента и час на вземане на кръвта. Самото шише било увито с вече попълнения на място протокол, след което било поставено в хладилник, в който има специален контейнер при определена температура. На 13.02.2017 г. в 07.00 часа м.с.И предала общо 6 броя кръвни проби, поставени в хладилна чанта и съпроводени с журнал и тетрадка, които били получени от шофьора на линейка при УМБАЛ „Св.Георги“ гр.Пловдив свид.К.Д.. Предаването им от свид.Д. в лабораторията на 13.02.2017 г. в 08.25 часа на лаборанта Х.А. било удостоверено първо с подписа на последната в журнала / л.81 и сл. от НОХД 8203/2017 г. на ПдРС/, а след това и в лабораторна книга Учетна форма №48 на МЗ /л.103 и сл. от НОХД 8203/2017 г. на ПдРС/. В последната под №77 бил вписан И. Р., след което - приносителят на пробата Д. в 08.25 часа на 13.02.2017 г. и данни относно донесената проба – 1 брой, затворена с парафин в опаковка от 10 мл, с указан надпис на етикета, кой и откъде изпраща пробата, тегло, резултат от Дрегер, както и този на химическото изследване с указани дата и час на извършването му. В този смисъл извършените записвания в учетната форма изцяло съответстват на изискванията на чл.18 от Наредбата, поради което и несъстоятелно е изтъкнатото в тази насока възражение в допълнението към въззивната жалба под №2.2.1. Самото изследване като технология включвало два анализа: след отваряне на шишето с кръвта чрез премахване на част от парафина, в други две стъклени шишенца се поставял разтвор от пропанол, като във всяко от тях се поставя количество 0,1 мл от кръвната проба. Непосредствено след това се слагат запушалки на тези шишета, както и допълнителни тапички и същите се поставят в барабана на газов хроматограф Perkin – Elmer SIGMA 4 В., видно от приложените справки на л.314 и л.326 НОХД №8203/2017 г. на ПдРС. Касателно същия налични били данни, че производството му датира от началото на осемдесетте години на миналия век. Уредът дава минимално отклонение от +/- 0,10 %, поради което се зареждали по две проби, като резултатите в отчетната крайна концентрация не трябва да се различават с повече от 0,2 на хиляда, съгласно изискването на чл.16, ал.2 от Наредбата. Самата специализирана химическа лаборатория спада към изброените в чл.5 Закон за измерванията, но видно от

Наредбата за средствата за измерване, подлежащи на метрологичен контрол, газовият хроматограф не подлежи на метрологичен контрол. Калибрацията на този тип уред зависи от сертифицираните референтни материали с доказан произход, с които се работи в лабораторията, тоест когато сертифицираните референтни материали са с доказан произход и сертификат, апаратът отчита 99 % точност при изследванията, ако не са – процентът на точност намалява. Ето защо несъстоятелна се явява претенцията на защитата под №2.2.2 в допълнението към въззивната жалба. Ежедневно се пускат контролни проби с цел проверка на стандартния разтвор на пропанол, за да се види дали апаратът дава отклонение по-голямо от допустимото. След като резултатът отговаря на извършената контрола, значи същият е реален, а апаратът е изправен.

В съответствие с горепосоченото, в какъвто смисъл са и показанията на свид.В., вещото лице Й.Д. извършила два анализа на кръвната проба на подс.Р., които вписала във водената от нея работна тетрадка /л.140 от НОХД №8203/2017 г. на ПдРС/, в която отбелязала резултатът от първия анализ - 1,65 и от втория - 1,66. Доколкото разликата между двата анализа не била повече от 0,2, то не пристъпила към още едно изследване. Като краен резултат е записала средноаритметичната стойност 1,65 промила на хиляда, поради което и в заключението по извършената от нея химическа експертиза /л.52 ДПво/ е отразила, че концентрацията на алкохол в кръвта на подс.И. Р. към датата на инкриминираното деяние е била 1,65 промила. Постановлението за назначаването й /л.51 ДПво/ е изцяло в съответствие с нормативните изисквания, залегнали в разпоредбата на чл.145 НПК, като напълно обосновано изготвянето й е възложено на специалист от Окръжна болница-Пловдив във връзка с поставените на експерта задачи. Действително в мотивната му част е отразено, че нуждата от назначаването й се обуславя от необходимостта от специални знания в областта на психиатрията, но това не го опорочава, доколкото след определяне на учреждениято, в което експертът работи - Окръжна болница –Пловдив, както и поставените задачи, самото то е изготвено от химик в специализираната химическа лаборатория на МБАЛ – Пловдив, очевидно разполагащ със необходимите специални знания, за да отговори на поставените задачи. Фактът в колко точно часа на 13.02.2017 г. е изготвено постановлението за назначаване на експертизата, както и определеният срок за изготвянето й - още същия ден, по никакъв начин не

опорочават било самото постановление, било извършената впоследствие експертиза. Изложеното обосновава несъстоятелност на изтъкнатото под №2.2.5 възражение в допълнението към въззивната жалба.

Съгласно експертното становище по назначената в досъдебната фаза съдебно – медицинска експертиза /л.143 и сл. ДПво/, концентрацията на алкохол в кръвта на подс.Р. е определена в интервал 1,4 - 1,8 промила към 20.40 часа на 10.02.2017 г. Така определената концентрация отговоря на фаза на възбуда по таблицата на Dubowski (2006), изразяваща се в емоционална нестабилност, загуба на критична преценка; повлияване на възприятието, паметта и разбирането; понижен сензорен отговор; повишено реакционно време; намалена зрителна острота и периферно зрение; промени в акомодацията; сензорно-моторна некоординираност; нарушено равновесие; завалена реч; повръщане; сънливост, които признаци съответстват в голяма степен на свидетелските показания. Определената концентрация на алкохол в кръвта на водача може да се постигне чрез консумация на алкохол-съдържаща напитка – бира (4,5 об.% алк.), като следва да бъде прието количество по –голямо от 2,5 L (за мъж с телесно тегло 85 кг).

От заключението по извършената допълнителна съдебно –медицинска експертиза /л.286 и сл. НОХД 8203/2017 г. на ПдРС/ се установява, че изчисленото количество употребен алкохол 2,4 L не може да бъде прието на пълен стомах за кратко време 20.00-20.40 часа поради ограничен обем на стомаха, тоест физически е невъзможно. При хипотезата на поглъщане на голям обем течност /в случая около 2,4 л/ за кратък период от време при пълен стомах, то поради остро разширение на стомаха и дразнене на механорецепторите се предизвиква повръщане. Това би довело до първична елиминация на част от приетия алкохол преди попадане в тънките черва, където на практика се осъществява абсорбцията на алкохола.

На второ място, при прием на количество бира на пълен стомах, без предхождащ прием на алкохол, е невъзможно да се достигне концентрация от 1,6 g/L, доколкото времето на резорбция при алкохол, приет след хранене /на пълен стомах/ е значително удължено и може да достигне средно 90 минути.

Трето, приемът на голямо количество /като обем или концентрация/ би довел до скок в концентрацията на алкохол в кръвта, какъвто в случая не е отчетен, което прави тази хипотеза малко вероятна от експертна гледна точка.

В заключение вещите лица са посочили, че с оглед поставения им въпрос - в случай, че приетото количество на изпития алкохол е прието на пълен стомах в период от време, непосредствено предхождащ обаждането на тел.112, а именно в периода 20.00-20.40 часа, каква би била концентрацията на алкохол в кръвта в 20.40 часа, то следва лицето да е употребило и резорбирало значително количество алкохол преди посочения във въпроса хипотетичен прием на алкохол.

Касателно въпроса каква би била концентрация на алкохол в кръвта в 20.40 часа, ако количеството алкохол е прието двукратно през първите и вторите пет-десет минути, съобщени от свидетелите, при които подс.Р. е отсъствал от местопроизшествието, експертите са конкретизирали, че посоченото количество алкохол /бира 2,4 л./ е трудно да бъде прието изцяло за толкова кратко време поради ограничената вместимост на стомаха /вкл. на празен стомах/. Въз основа на предоставените им материали експертите са приели, че водачът Р. е употребил алкохол преди момента на настъпване на ПТП-то, като концентрацията в кръвта се приема за 1,6 g/L.

В съдебно заседание вещите лица А и И. поддържат изготвените експертни становища, като са дали разяснение по същите във връзка с поставените им въпроси.

С Решение №2062/24.11.2017 г. по адм.дело №531/2017 г. по описа на АС-Пловдив по жалба на подс.Р. е била отменена Заповедта за задържането му от 10.02.2017 г. /л.124-126 от НОХД №8203 ПдРС/.

Така установената фактология съвсем се установява въз основа на събрания по делото доказателствен материал в хода на първоинстанционното съдебно следствие:

-писмени доказателства и писмени доказателствени средства, прочетени и приети по надлежния ред на осн. чл. 283 НПК: протокол за ПТП, АУАН, талон за медицинско изследване, справка за дисциплина на водача, справка за използване на техническо средство, копие на страници от амбулаторен журнал, лабораторна книга учетна форма №48, копие от работна тетрадка, справки относно апарат газов хроматограф, справка за съдимост и характеристична справка;

-заключения по химическа, съдебно – медицинска и допълнителна

съдебно-медицинска експертизи, които законосъобразно и обосновано са възприети като обективно и компетентно изготвени в съответствие с цитираната нормативна уредба.

-гласни доказателствени средства: показанията на свидетелите: Б.Ц., С.Б., Ю.Ч., Р.С., М. А., А.С., К.Д., П. В., както и частично от показанията на свидетелите Н.Д. и С.В.;

Въззивната инстанция констатира допуснати от първостепенния съд нарушения, свързани с интерпретирането на някои от инкорпорираните по делото гласни доказателствени средства, но доколкото се касае за процесуални нарушения, които контролиращият съд може сам да отстрани чрез извършване на собствен анализ и оценка на иначе надлежно събрани доказателства, то липсват основания за връщане на делото за ново разглеждане от предходната инстанция.

Й.Д. е вещото лице, извършило възложената ѝ в досъдебната фаза химическа експертиза, заключението по което е било прочетено в хода на първоинстанционното съдебно следствие, след което се е пристъпило към разпита ѝ /л.70 и сл. от НОХД №8203/2017 г. на ПдРС/, като впоследствие е извършен и допълнителен такъв /л.173 и сл./. В хода му тя е дала подробни разяснения относно реализираното изследване на кръвната проба и уреда, с който това е сторено. Д. е експерт и това си процесуално качество не може да съвместява с това на свидетел, предвид забраната, установена в нормата на чл.118, ал.1 и ал.2 НПК. В контекста на изложеното, неправилно е отбелязването на първостепенния съд, че е кредитирал показанията на свидетеля Д., доколкото такива по делото не са налични.

Очевидно, след като в хода на съдебното следствие контролираният съд е констатирал липсата на спомени у свидетелите Ц., Б., С, Ч. и С. относно касаещи процеса обстоятелства, е пристъпил към прочитане на депозираните от тях в хода на досъдебната фаза показания в съответствие с регламентацията на процесуалния закон. Известна неточност е допусната при прочитане показанията на свид.Б., доколкото основанието за прочитането им следва да е чл.281, ал.4 вр. ал.1 т.2, пр.2 НПК, а не чл.281, ал.1, т.2 НПК, тъй като не са били дадени пред съдия. След този момент същите са станали част от доказателствената съвкупност, въз основа на която предходната инстанция е изградила вътрешното си убеждение по отношение на подлежащи на

доказвани факти. Де факто всички четени показания сами по себе си са обсъдени и анализирани, без обаче да е налично изрично отбелязване, че изводите си районният съд е направил и въз основа на така приобщените доказателствени средства. Допуснатото нарушение не е така съществено, както би било в случай на констатирано противоречие и прочитане на съответните показания на това основание, доколкото в тази хипотеза би било абсолютно необходимо да се отбележи кои точно показания се кредитират, при положение че дадените и приобщените са били противоречиви. В случая указаните гласни доказателствени средства са били приобщени единствено поради липса на спомен у цитираните свидетели, като напълно законосъобразна се явява преценката, че така прочетените показания следва да бъдат ценени, защото съответният разпит на досъдебна фаза е бил реализиран скоро след инкриминираното деяние, което несъмнено обуславя и извод за по-ясни спомени относно интересуващите процеса факти, а и самите свидетели са потвърдили съобщеното от тях преди няколко години.

В контекста на изложеното въззивната инстанция намира за необходимо да посочи, че в хода на първоинстанционното съдебно са били прочетени показанията на цитираните по-горе свидетели, дадени в хода досъдебното производство пред съдия от Ц., С и С., както и пред орган на досъдебното производство от свид.Ч. и свид.Б.. Реализирането на тази процедура е извършено при спазване на изискванията, установени в нормата на чл.281 НПК. Очевидно налага се да бъде подчертано, че при един от разпитите пред съдия е присъствал обвиняемият в тази фаза на процеса И. Р. /л.126-127 ДПво/, а на другите два – той и защитникът му адв.Н. /л.137-138 ДПво и л.140-141 ДПво/, като и в трите протокола липсва вписване на каквото и да било възражение от обвиняемия или защитника му за допусната незаконосъобразност при провеждане на разпитите, включително подпомагане на свидетелите от разследващия с подсказки или документи, както неоснователно се твърди в допълнението към въззивната жалба под №2.5.1. Касателно разпитите на свид.Б. и свид.Ч., дадени единствено пред разследващия, приобщени в съответните части към доказателствената съвкупност, въззивната инстанция не намира основания да счете за нарушена предвидената за това процедура, още повече че показанията на свид.Ч. са четени в цялост, а тези на свд.Б. единствено относно две обстоятелства. Относно същите отново липсват данни за каквото и да било вмешателство

при депозиране на показанията им.

Няма спор, че М.А. е лицето, подало сигнал до органите на реда на инкриминираната дата, като във връзка със случилото се тя е подробно разпитана от първостепенния съд. Единствено тези й показания се явяват част от събраната по делото доказателствена маса и подлежат на проверка и оценка наред с останалите източници на информация. Дадените от същата обяснения в хода на предварителната проверка не са доказателствено средство и като такива е недопустимо да бъдат не само обсъждани, както решаващият съд е сторил, но и поставяни в основата на извод, че доколкото си кореспондират със заявеното от нея пред съда, то на показанията й вяра следва да бъде дадена. Указаното процесуално нарушение подлежи на отстраняване от страна на въззива посредством изключването на въпросните обяснения от доказателствената съвкупност поради качествената им характеристика на негодни доказателства.

Безспорна е установената по делото фактология, изложена по-горе относно случилото се на инкриминираната дата. Действително единствено свид.А. се явява негов очевидец, като доколкото същата се явява пострадала от самото ПТП, то коректно се поставя в допълнението към въззивната жалба под №3.3 въпросът за обективност на дадените от нея сведения. В този смисъл се налага да бъде отбелязано, че съобщеното от пристигналите на място полицейски служители Ц., Б., Ч. и С касателно случилото се до момента на идването им несъмнено следва да бъде отчетено като производно доказателство, но допустимостта относно ползването му в настоящия случай е коректно преценена, явявайки се нужно за проверка на първичните доказателства - дадените от свид.А. показания. Резултатът от тази проверка, съотнесен и с обективните данни в писмото на Дирекция „Национална система 112“ /л.61 ДПво/, е еднозначен - на показанията на всички тях вяра следва да се даде, доколкото липсват въобще източници, поставящи ги под съмнение, поради което изтъкнатото в тази насока възражение от защитата се явява неоснователно. Такива не са дори показанията на свид.Д. и свид.В., възприели случващото се след пристигането им на местопроизшествието. Същевременно съвсем коректно показанията на първата, че към инкриминирания момент подс.Р. не е миришел на алкохол, не са кредитирани, доколкото не съответстват на намиращите опора едни в други и напълно

хармониращи си показания на свид.А. и на първите пристигналите на място полицейски служители. От друга страна, именно тази миризма на алкохол, лъхаща от подсъдимия, а не ПТП-то, от което е пострадала, е била причината, поради която свид.А. е сигнализирала относно случилото се, опасявайки се да не продължи той с шофирането на автомобила в това си състояние, както тя чистосърдечно заявява. Действително прави впечатление, че показанията на двете свидетелки В. и Д. са изключително подробни и детайлни относно констатираното от тях на инкриминираната дата, включително относно редица факти извън предмета на делото и то въпреки изминалия значителен период от време, което несъмнено навежда на мисълта на предварителна подготовка преди депозирането им, което всъщност не е укоримо, но само по себе си поставя въпроса за тяхната заинтересованост и пристрастност. Положителният отговор на същия е безспорен, доколкото Д. е живуща на съпругески начала с подсъдимия и в този смисъл напълно заинтересувана от оневиняването му, а В. е нейна явно изключително близка приятелка, след като в късните часове /предвид сезона/ на инкриминираната дата двете са имали приятелска среща, а по-късно въпреки ниските външни температури не само е стояла на мястото на инцидента, но е и съпровождала впоследствие колега си, встъпил по-късно като защитник на подсъдимия, до полицейското управление и в лечебното заведение за даване на кръвна проба от страна на Р., както и повторно се е върнала към полицейския участък. Ето защо несъстоятелно се явява направеното в тази насока възражение в допълнението към въззивната жалба под №3.4.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, приета за установена след аргументиран анализ на доказателствената маса с внесените по-горе корекции, законосъобразен и обоснован се явява изводът на контролирания съд, че осъществено от подсъдимия посегателство е съставомерно, след като на 10.02.2017 г. в гр.Пловдив е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „Рено Меган Сценик“ с рег.№ *** с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1,40 на хиляда, установено по надлежния ред – със съдебно-медицинска експертиза и в този смисъл същото осъществява състава на престъплението по чл.343б, ал.1 НК.

Безспорно подсъдимият е реализирал обективните признаци на състав на престъпно посегателство по НК с цитираната квалификация, след като на

инкриминираната дата е управлявал МПС след употреба на алкохол с посочената концентрация, установена по надлежния ред. Фактът на управление на МПС-то от страна на подсъдимия се установява на първо място от страна на очевидеца свид.А., споделила, че непосредствено след като е ударена от автомобил „Рено“, колата е спряла и при нея е отишъл водачът ѝ – именно подсъдимият, за да ѝ се извини, при което ѝ лъхнал на алкохол, като на зададения му въпрос защо шофира след като е пил, той споделил, че изпил бил само една бира. И пред свидетелите Ц. и С, подсъдимият се представил като водач на колата. От друга страна, тези показания на свид.А. напълно хармонират и със заявеното от дошлите на място по-късно полицейски служители, на които разказала за случилото се. И тук не става въпрос за възпроизвеждане от страна на свид.А. на нещо, което подсъдимият ѝ бил казал, а за изтъкване, че след слизането му от колата и идване му при пострадалата същият е миришел на алкохол, в следствие констатирано и от дошлите на място полицейски служители, поради което несъстоятелно се явява изложеното възражение в допълнението към въззивната жалба. В контекста на изложеното, липсват доказателствени източници, опровергаващи факта, че подс.Р. е управлявал въпросния автомобил на инкриминираната дата, поради което и тази претенция на защитата под №2.4, изтъкната и в съдебните прения пред въззива, е необоснова. Както бе вече изложено, вярно е, че възпроизведените с показанията на свидетелите Ц., Б., Ч. и С доказателства са производни, но използването им не е забранено, доколкото служат за проверка на първичните доказателства, съдържащи се в съобщеното от свид.А..

Нелогично е твърдението под №3.2 в допълнението към въззивната жалба за каквато и да била лична заинтересованост на извършителите на място проверка полицейски служители, още повече че заявеното от всеки от тях напълно се споделя и от останалите. От друга страна, нито един от свидетелите Ц., Б., Ч. или С към инкриминираната дата не е имал статут орган на МВР, осъществяващ мероприятие по разкр.е извършителя на престъплението, пред когото подсъдимият да е направил самопризнание относно авторството на процесното посегателство, както несъстоятелно се изтъква под №2.5.2 и 2.5.3 в допълнението към въззивната жалба. Всеки един от тях е бил изпратен на място по повод получения сигнал от страна на свид.А. за вземане на отношение по случая съобразно предоставената му от

закона компетентност. Фактът, че свид.Ц. и свид.Б. са служители на Четвърто РУ-Пловдив, към което принадлежи и младши инспектор А.М., издал отменената по-късно от съда Заповед за задържането на подсъдимия, по никакъв начин не компрометира показанията на цитираните свидетели, както се претендира в допълнението към въззивната жалба под №3.2, още повече, както бе вече споменато, същите намират пълна опора в доказателствената съвкупност, упомената по-горе, при липсата на опровергаващи ги доказателствени материали.

В съответствие с изискванията на нормативната уредба, доколкото подс.Р. е оспорил показанията на техническото средство „Дрегер Алкотест 7510" с фабричен № ARDM 0244, отчело 1,49 промила алкохол в издишания въздух, на същия е бил предоставен талон за изследване, като е транспортиран от органите на реда до УМБАЛ „Св.Георги“ гр.Пловдив, където е прегледан и кръвна проба същият е дал, във връзка с което са извършени изискуемите вписвания във водената медицинска документация, подробно посочена и анализирана. Неизменно е правото на изследваното лице да оспори резултата от извършеното изследване на дадената от него кръвна проба, като заяви претенцията си за повторно извършване на химически анализ на същата, съгласно нормата на чл.20, ал.3 от действащата към инкриминирания момент Наредба №30/27.06.2001 г., както правилно се изтъква от защитата, цитирайки актуалната съдебна практика. Това негово право обаче не е неограничено във времето, а следва да бъде упражнено в седмодневен срок от предявяване на обвинението за престъплението по чл.343б, ал.1 НК, като реализирането му не е свързано с избор на медицинско заведение, което да направи проверката. От материалите от досъдебното производство се установява, че обвинението е предявено И. Р. на 10.03.2017 г. в присъствието на защитника адв.Н. /л.13 ДПво/, като при проведения на същата дата разпит /л.14 ДПво/ във връзка с изявлението на обв.Р., че си запазва правото да даде обяснения след запознаване с материалите по повдигнатото му обвинение, то разпитът е бил прекъснат и на същия и защитника му веднага са били предоставени всички събрани по делото до този момент материали и веществени доказателства по разследването, а не както се сочи в допълнението към въззивната жалба, че това е станало едва при предявяването на 20.03.2017 г. След като още при предявяване на обвинението обвиняемият е научил за резултата от направеното изследване на

дадената от него кръвна проба, като в допълнение той и защитата му са се запознали и със самото експертно становище от предоставените им материали, то 7-дневният срок за заявяване на претенция за повторно изследване изтича на 17.03.2017 г. Очевидно същата оказва се е закъсняла, след като е била депозирана няколко дни по-късно, а именно на 20.03.2017 г. При тези данни неоснователно се поддържа в допълнението към въззивната жалба и пред настоящата инстанция, че в срок е упражнено правото да се поиска повторен химически анализ и като е отказано, то съществено са били ограничени правата на подсъдимия. Цитираната в допълнението към въззивната жалба съдебна практика се отнася до случаите, когато въпросната претенция е направена в рамките на срока, но не и след този момент, както е в настоящия случай, поради което и това възражение под №2.3 се явява неоснователно. При това положение дали пробата е запазена в рамките на предвидения максимален срок за това съгласно чл.19 от Наредбата е ирелевантно. В случая отказът за повторното ѝ изследване е напълно законосъобразен, поради което и неоснователно се явява изтъкнатото в тази насока възражение.

Налага се отбелязване, че дори и да се приеме, че искането за повторно изследване е своевременно направено, то това не опорочава тезата на обвинението. В рамките на цялото производство не се установява каквото и да било нарушаване на реда, очертан от Наредбата относно издаването на талона за медицинско изследване, вземането на кръвната проба, нейното съхранение и своевременното изследване. Лицето, което е извършило химическия анализ на кръвта е констатирало, че опаковката на пробата отговаря на изискванията по Наредбата. Щом този ред е спазен, съмнение в правилността на крайния извод на изследването на кръвната проба и констатираното алкохолно съдържание в нея не може да има. Опорочаване на надлежния ред за установяване наличието на алкохол в кръвта му не може да се приеме само поради отказа на прокурора да извърши повторен химически анализ, в какъвто смисъл е доводът на защитата. Да се приеме, че във всички случаи, когато поради някаква причина е отказано повторно изследване на кръвната проба, се нарушава надлежният ред, предвиден в Наредбата, означава да се тълкуват превратно нейните норми. Двата метода за установяване на алкохолната концентрация, предвидени в нея, са използване на съответни технически средства или медицински и лабораторни

изследвания. По делото са приложени и двата метода, при които е получен еднозначен резултат, а именно наличие на алкохол в кръвта на водача, достатъчен за съставомерност на деянието като престъпление по предявеното обвинение. Обстоятелството, че по отношение на вещото лице Д. е постановена осъдителна присъда от Окръжен съд-Пловдив като първа инстанция, не обосновава извод за пристрастност или заинтересованост предвид липсата на влязъл в сила осъдителен съдебен акт спрямо нея, поради което несъстоятелна е претенцията под №2.2.3 в допълнението към въззивната жалба, изтъкната и в съдебно заседание пред настоящата инстанция.

Очевидно при проведеното в хода на досъдебното производство лабораторно изследване на дадената кръвна проба от страна на водача И. Р. е констатирано наличие на алкохол в кръвта, достатъчно за съставомерност на деянието му. От друга страна, при наличните на данни, сочещи за изминал известен период от време между настъпилото ПТП, когато несъмнено подсъдимият е управлявал МПС, тестването му с техническо средство, както и вземането на кръвна проба, от една страна, а от друга, информация за напускането на местопроезшествия от негова страна за кратко време на два пъти, съвсем законосъобразно в досъдебната фаза била назначена съдебно-медицинска експертиза с оглед прецезиране концентрацията на алкохол в кръвта на подсъдимия към инкриминирания момент. Заключение по същото съвсем обосновано първостепенният съд е възприел като обективно и компетентно изготвено. Вземайки предвид, че подсъдимият е бил тестван за употреба на алкохол след по-малко от един час от ПТП-то, когато техническото средство е показало 1,49 промила на хиляда, а кръвната проба му е взета в 22,45 часа, лабораторното изследване на която е отчело съдържание на алкохол в концентрация 1,65 на хиляда, то експертите са категорични, че интерпретацията на последния е необходимо да се съобрази с кинетичната фаза на алкохола /резорбация/елиминиране/, което налага концентрацията на алкохол в кръвта на водача да се представи в концентрационен интервал, като към 20.40 часа на 10.02.2017 г. е отразен интервал 1,4-1,8 G/L. Това си експертно становище вещите лица са защитили и при разпита си пред съда, като напълно правилно първоинстанционният съд го е възприел като пълно, ясно и обосновано.

Всъщност ирелевантно се оказва обстоятелството кога точно преди

инкриминирания момент подсъдимият е употребил алкохол така че наличие на такъв в издишания въздух да е било налично при тестването му още с техническото средство. Въпреки това в заключението по назначената допълнителна съдебно-медицинска експертиза несъмнено е установена невъзможността количеството алкохол с обем 2,4 л да е било изпито от подсъдимия за кратко време, включително в периода 20.00 - 20.40 часа поради ограничен обем на стомаха. От друга страна, прието е, че водачът Р. е употребил алкохол преди момента на настъпване на ПТП-то. Като обективно и компетентно изготвено, съдът е кредитирал и допълнителното експертно становище, поддържано от вещите лица в съдебно заседание. Както бе вече изяснено, заключенията по визираните експертизи съвсем законосъобразно първостепенният съд е възприел, доколкото същите са достатъчно пълни, ясни и обосновани. Законодателят не е поставил изискване към съда да доказва и обосновава научната им стойност, поставяйки се в положението на еднакви познания със самия експерт. Съдът единствено разполага с възможност да приеме или не заключението по експертизата, но не може да влиза в ролята на експерт и да я оборва, приемайки собствено експертно заключение, след като веднъж е счел, че не разполага със специални знания и че за изясняването на определени обстоятелства по делото е било наложително назначаването на експертиза. В контекста на изложеното съдът намира за несъстоятелно и изтъкнатото под №2.1 възражение в допълнението към въззивнага жалба.

Както бе вече изяснено, именно поради оспорване показанията на техническото средство на подс.Р. е бил издаден талон за медицинско изследване, като такова му било извършено още на инкриминираната дата чрез вземане на кръвна проба. Действително резултатът от реализираното лабораторно изследване на същата не е описан от държавното обвинение във внесения в съда обвинителен акт и това е така, доколкото и защото в досъдебна фаза е била назначена съдебно –медицинска експертиза с оглед установяване точната концентрация на алкохол в кръвта на водача И. Р. към 20.40 часа на 10.02.2017 г. Изготвената по същото заключение от лица, разполагащи със специални знания от областна на съдебната медицина, са установили, че тази концентрация е била в диапазон 1,4-1,8 g/l към указания момент след извършен задълбочен и детайлен анализ на предоставените им данни. Изложеното налага становището, че даденият от тях експертен извод е

извършен въз основа на реализирано медицински изследване и в този смисъл употребата на алкохол в кръвта на подс.Р. е установена изцяло в съответствие с нормативното изискване на чл.1, ал.2 от Наредбата и следователно по надлежния ред, както постановява нормата на чл.343б, ал.1 НК, като в полза на подсъдимия е прието, че обвинението за извършеното посегателство следва да бъде за шофиране след употреба на алкохол, установена по надлежния ред, в размер на 1,4 на хиляда. Ето защо в настоящия случай не е налице претендираният в допълнението към въззивната жалба и в пренията пред настоящата инстанция друг начин на установяване наличието на алкохол в кръвта, който да се явява несъвместим с нормативните изисквания. Цитираната съдебна практика касае съвсем различен случай, когато дадената кръвна проба, намираща се изцяло в ръцете на съответните компетентни органи, е била смесена с кръв на друго лице, поради което е счтено за незаконосъобразно резултатът от техническото средство да бъде приет като единствен достоверен резултат от реализираното изследване. В този смисъл и според въззивната инстанция липсва разширително тълкуване на закона от страна на държавния обвинител при изготвяне на внесения в съда обвинителен акт, което съвсем правилно е било отчетено и от първостепенния съд.

От субективна страна подс.Р. е извършил посегателството умишлено под пряк умисъл като форма на вина, с непосредствено целени и настъпили общественоопасни последици. Несъмнено е съзнавал и противоправния характер на осъщественото деяние, както и е целял настъпването на забранените му последици. Факт е констатираното наличие на алкохол в кръвта на водача на МПС - подс.Р. в изискуемата от закона концентрация, установена по надлежния ред, като ирелевантно се явява обстоятелството кога точно деецът е употребил алкохол и все още ли е бил под влияние на същия при извършената му проверка.

По изложените съображения настоящата инстанция прие за напълно обоснован извода на първоинстанционния съд, че подс.Р. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.343б, ал.1 НК, поради което законосъобразно го е признал за виновен в извършването му.

При индивидуализация на наказанието, правилно контролираната инстанция е отчела превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, без обаче наличието им да обуславя определяне на наказанието при условията на чл.55 НК нито с оглед количествената им, нито с оглед качествената им

характеристика. Действително изтекъл е значителен период от реализиране на инкриминираното посегателство. Факт е, че делото е било внесено в първостепенния съд още в края на 2017 г., като проведените по него множество съдебни заседания са били насрочвани през сравнително кратки периоди, рядко са отлагани поради неявяване на страните, като преимуществено насрочването на нови такава се е налагало било поради нередовното призоваване на някои от свидетелите, било поради уважаване доказателствени искания на защитата с оглед установяване и събиране на съответната медицинска документация, както и назначаване на допълнителна съдебно-медицинска експертиза, на няколко пъти поради заболяване на докладчика по делото, както и предвид обявената в страната извънредната епидемиологична обстановка. От друга страна, действително делото не се отличава с фактическа и правна сложност, но цитираните обстоятелства в своята съвкупност са довели до продължителен период на разглеждането му. Посоченото обстоятелство само по себе си е несъмнено смекчаващо такова, както правилно изтъква защитата, без обаче да има изключителен характер. Коректно като смекчаващо е отчетено необремененото съдебно минало, а като такова следва да се посочи и добрият социален статус на подсъдимия. Правилно са ценени като отегчаващи отговорността обстоятелства множеството му провинения като водач на МПС, видно от приложената на л.470 и сл. от НОХД №8203/2017 г. на ПдРС справка, за които е надлежно санкциониран и които сочат на склонност към недисциплинирано поведение от негова страна като участник в движението по пътищата на страната. Не без значение е и фактът на причиненото в деня на инкриминирано деяние ПТП, което е пропуснато да бъде отчетено от контролираната инстанция. Очевидно незаконосъобразно за такова е прието непризнанието на вината и липсата на критичност към извършеното посегателство, както правилно изтъква защитата. Въз основа на преценката относно превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, то законосъобразно са определени размерите както на основното, така и на допълнителните наказания, а именно ЕДНА ГОДИНА И ДВА МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ от СВОБОДА, 300 лева ГЛОБА и ЕДНА ГОДИНА И ДЕСЕТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС. Така наложените наказания не само успешно биха реализирали целите на индивидуалната превенция по чл.36 НК, но се явяват безспорно справедливо възмездие за засегнатите и защитени от закона

обществени отношения, поради което и претенцията за явна несправедливост на наложеното наказание е очевидно неоснователна.

Отчитайки срока на наложеното на подсъдимия наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА и вземайки предвид, че към момента на извършване на деянието подс.Р. не е осъждан на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за посегателство от общ характер, първостепенният съд коректно е счел, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето и превъзпитанието му не се налага да изтърпи ефективно въпросното наказание. Поправително-възспиращото въздействие на същото върху бъдещото му поведение може да бъде постигнато много по-успешно именно в рамките на изпитателен срок от три години, отколкото с изолирането му от обществото чрез ефективно изтърпяване на наказанието в пенитенциарно заведение. Поради това съвсем правилно на осн. чл.66, ал.1 НК съдът е отложи изпълнението на наказанието ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Правилно на осн. чл.59, ал.1 НК е зачетено времето, през което подсъдимият е бил задържан по реда на ЗМВР за един ден.

Напълно законосъобразно първостепенният съд е преценил, че на осн. чл.59, ал.4 НК от срока на наложеното на подс.Р. наказание ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС подлежи на приспадане времето, през което за същото деяние осъденият е бил лишен по административен ред от възможността да упражнява това свое право. Съгласно приложената по делото Заповед за ППАМ /л.473 от НОХД №8203/2017 г. на ПдРС/, със същата на 10.02.2017 г. на И. К. Р. е наложена санкция „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водача“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, които де факто изтичат на 10.08.2017 г. съгласно изпратеното писмо /л.469/. След този период от време Р. не е направил необходимото за получаване на СУМПС, но това не означава, че постановената ППАМ е продължила действието си. В контекста на изложеното, от наложеното наказание ЕДНА ГОДИНА И ДЕСЕТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС подлежи на приспадане единствено времето, през което подсъдимият е бил лишен от това право по административен ред, считано от 10.02.2017 г. до 10.08.2018 г., а не до влизане на присъдата в сила, което налага изменение на обжалвания съдебен

акт в посочения смисъл.

Законосъобразно е постановено веществените доказателства– 2 броя СД-дискове да останат по делото.

Признаване на подсъдимия за виновен е довело до законосъобразната последица на осн. чл.189, ал.3 НПК в негова тежест да бъдат възложени разноските по делото, платими в полза на ОД на МВР-Пловдив и в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд-Пловдив с оглед фазата, на която са направени.

В хода на досъдебното производство, респ. съдебното такова въззивната инстанция не констатира да са допуснати съществени отстраними нарушения на процесуалните правила, явяващи се основание за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане. Изтъкнатото в допълнението към въззивната жалба и в пренията пред настоящата инстанция възражение касателно недостатъци на внесения в съда обвинителен акт, е било доведено до знанието на първоинстанционния съд в хода на разпоредителното заседание, но е прието, че същото не представлява съществено нарушение на процесуалните правила, накърняващо правото на защита на подсъдимия, поради което искането на защитата за връщане на дело на прокурора е оставено без уважение, като постановеният съдебен акт е бил потвърден от въззивната инстанция във връзка с обжалването му от страна на защитата. В този смисъл след като въпросното възражение е било направено и е налице произнасяне по същото, то е недопустимо претендирането му отново, съгласно нормата на чл.248, ал.3 НПК. Многократно в актуалната съдебна практика е акцентирано, че предвидената в процесуалния закон преклузия касае единствено възраженията на страните, които не са поставени за обсъждане в разпоредително заседание, включително по почин на съдията-докладчик, или които са приети за съществени. В този смисъл не съществува пречка въззивната, респ. касационната инстанция да констатира допуснато съществено процесуално нарушение, да отмени съответния съдебен акт и да върне делото за ново разглеждане на първоинстанционния съд на етап разпоредително заседание, защото това е моментът, в който след констатацията му, съдебното производство по делото подлежи на прекратяване и делото – на връщане в предходната процесуална фаза, за да бъде отстранено там, където е допуснато. Ето защо несъстоятелно се явява и

посочено в допълнението към въззивната жалба възражение за несъвместимост с правото на Европейския съюз на предвидената в процесуалния ни закон преклузия.

Доколкото липсват основания за отмяна на жалената присъда, то същата следва да бъде единствено изменена в указания вече смисъл, поради което и на осн. чл.334, т.3 НПК Окръжен съд-Пловдив

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда №260137/20.10.2021 г. по НОХД №8203/2017г. по описа на Районен съд – Пловдив, VII н.с, като **ОТМЕНЯ** същата в **ЧАСТТА**, в която на осн. чл.59, ал.4 НК от срока на наложеното на подс. И. К. Р. наказание ЕДНА ГОДИНА И ДЕСЕТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ЗА УПРАВЛЯВА МПС е приспаднато времето, през което същият е бил лишен по административен ред от същото право, считано от 10.02.2017 г. до влизане в сила на присъдата, който срок да бъде зачетен като изтърпяна част от така наложеното му наказание, и **вместо това ПОСТАНОВЯВА:** на осн. чл.59, ал.4 НК ПРИСПАДА от срока на наложеното на подс. И. К. Р. наказание ЕДНА ГОДИНА И ДЕСЕТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС времето, през което същият по административен ред е бил лишен от възможността да упражнява това право, считано от 10.02.2017 г. до 10.08.2018 г., който срок да бъде зачетен като изтърпяна част от така наложеното му наказание.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____